

„Să vă iubiți unul pe altul! Precum Eu v-am iubit pe voi, așa și voi să vă iubiți unul pe altul!” (Ioan 13, 34)

Nr. 14 (341)
Anul IX
8 aprilie 2018

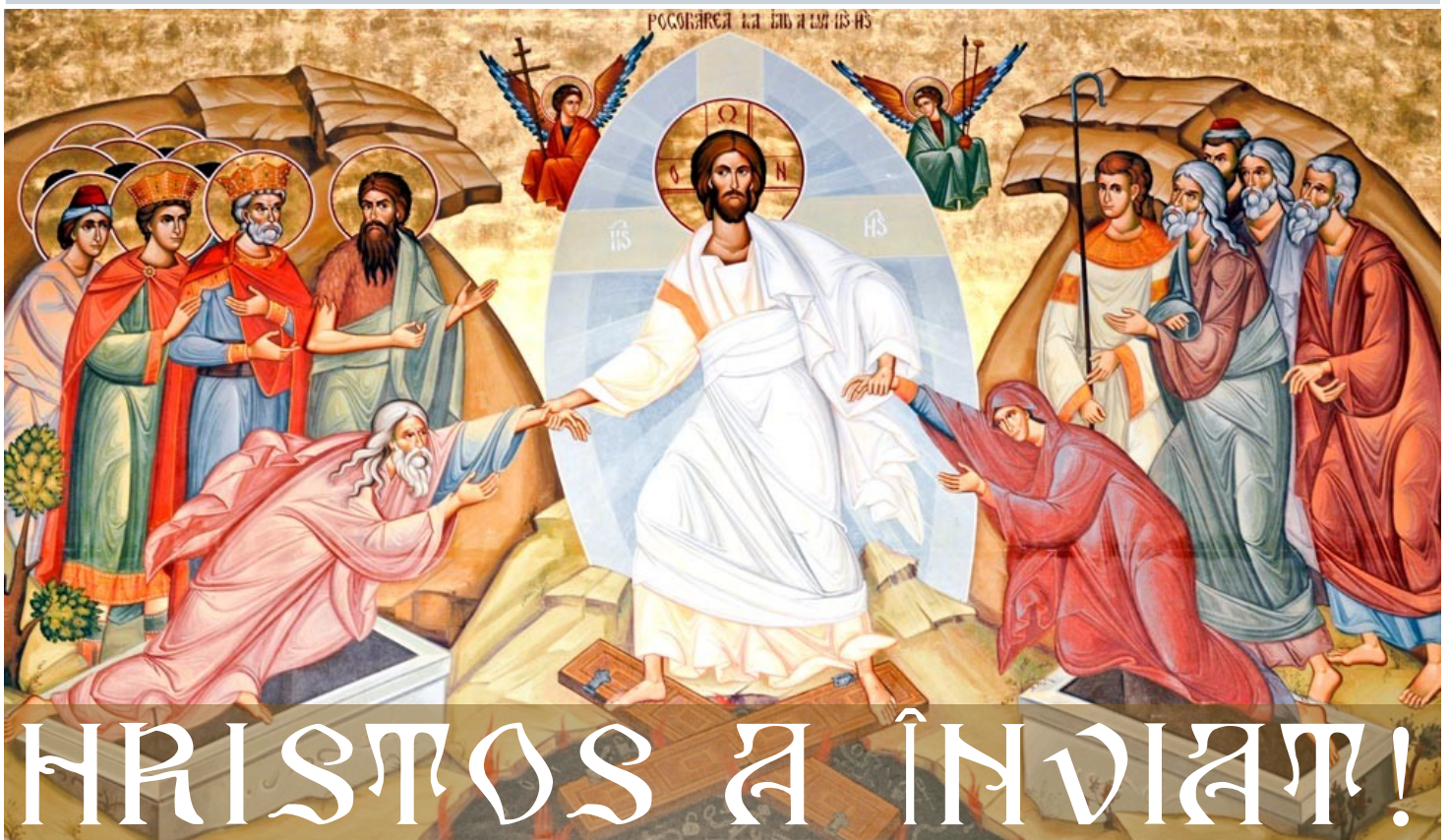

ANUL 2018
CENTENARIUL
MĂRII UNIRI

VIAȚA CREȘTINĂ

Publicație săptămânală pentru întărire sufletească

„Veniți să ne luminăm popoare! Veniți să ne bucurăm de Învierea lui Hristos!”

Învierea lui Hristos - începutul vieții veșnice

Niciun evanghelist nu descrie Învierea Domnului, deoarece nu au fost martori la această minune. Evangheliștii consemnează numai ceea ce s-a petrecut după ce Hristos a ieșit din mormânt.

Din **Evangheliile** aflăm că în prima zi a săptămânii, duminică, **femeile mironosițe** au venit cu miresme la mormântul lui Hristos, cu care aveau de gând să ungă, după obicei, trupul lui Iisus. Maria Magdalena, venită cu celelalte femei, ajunge prima la mormânt și uimită de vederea pietrei ridicate și a mormântului gol, nu le mai așteaptă pe celelalte femei și aleargă să le

vestească apostolilor cele petrecute. Ea nu mai vede îngerul, care le întâmpină pe celelalte femei și nici nu-i ascultă mesajul că „Hristos a înviat”.

Pe când femeile mironosițe mergeau către apostoli să vestească cele întâmplate, sunt întâmpinate de Hristos cu următoarele cuvinte: „**Bucurați-vă!**” și „**Nu vă temeți!**”. El le repetă îndemnul dat de înger: „**Mergeți și vestiți fraților Mei, să meargă în Galileea și acolo mă vor vedea**”.

La mormânt ajung și **Ioan și Petru**. Deși Ioan sosește primul, el intră în mormânt după Petru. În afară de prezența giulgiului și a mahramei, care indicau că Hristos a înviat,

apostolii au văzut în mormânt ceva minunat. A fost o experiență învăluită în taină, care a constituit o adevărată iluminare. Din această clipă, Ioan a crezut fără șovăială în Învierea lui Hristos. Cei doi apostoli vor merge să vestească și celorlalți Învierea Domnului.

Maria Magdalena, care îi urmărea pe cei doi ucenici, nu pleacă de la mormânt, rămâne aici să plângă. Gândul ei era că trupul lui Iisus fusese furat. Pe când plângea, potrivit Scripturii, i se arată doi îngeri. După puțin timp, i se arată și Hristos, pe care îl aseamănă pentru început cu un grădinar, căruia îi cere să-i vestească unde a fost pus Hristos.

(continuare în pagina 2)

Astăzi începe Săptămâna Luminată

Săptămâna Luminată este prima săptămână care urmează după Învierea Domnului Iisus Hristos și se termină în duminica următoare, numită Duminica Tomii (a Sfântului Apostol Toma).

Pentru creștinii ortodocși, Săptămâna Luminată este începutul unei perioade de sărbătoare care se termină după cincizeci de zile de la Paști, la Pogorârea Sfântului Duh (Rusaliiile).

Săptămâna Luminată stă sub semnul luminii și prima slujbă din această săptămână începe prin cuvintele „**Veniți de primiți lumină!**”. Hristos iese din mormânt învăluit în lumina cea sfântă a dumnezeirii Sale. Din noaptea Învierii și până la Înălțarea Domnului la cer, în Biserică se cântă „**Luminează-te, luminează-te noue Ierusalime, că slava Domnului peste tine a răsărit**”, prin noul Ierusalim făcându-se referire la Ierusalimul cel veșnic, eshatologic.

Slujbele din Săptămâna Luminată se țin cu Ușile Împărătești larg deschise. Astfel, privirea spre altar nu mai este împiedicată de nimic, ceea ce simbolizează ușa deschisă de la mormântul Mântuitorului, dar și ruperea catapetesmei Templului din Ierusalim în momentul morții Mântuitorului.

În această perioadă, **slujbele Bisericii sunt deosebite** de cele din restul anului. Toate cântările și citirile din Săptămâna Luminată fac referire directă la Învierea din morți a Mântuitorului. **Rânduilele liturgice sunt mai frumoase prin această bucurie a Învierii.** Chiar și slujba înmormântării celor care au adormit în timpul acestei săptămâni e diferită de rânduiala obișnuită, căci se cântă aceleași cântări ale canonului Învierii Domnului și *Hristos a înviat*, în loc de *Veșnică pomenire*. În plus, în Săptămâna Luminată **nu este permis postul**, iar până la Înălțarea Domnului **nu se îngenunchează**.

Vinerea din Săptămâna Luminată este numită **Vinerea Izvorului Tămăduirii**, și ne amintim de una dintre minunile Maicii Dom-

nului. În această zi se face sfințirea mică a apei, în biserici sau la fântâni și izvoare, iar în unele părți preoții fac și **sfințirea caselor** credincioșilor.

În primele secole ale creștinismului, în timpul Săptămânii Luminate, *catehumenii* (cei care se pregăteau să primească taina Botezului) care erau botezați în noaptea de Paști purtau haine albe, simbol al bucuriei Învierii.

Din Duminica Învierii Domnului, în Biserica Ortodoxă începe o nouă perioadă liturgică a anului bisericesc, numită **perioada Penticostarului**. Numele acestei perioade – una dintre cele trei mari diviziuni ale anului liturgic (alături de perioada Octoiului și de cea a Triodului) – vine de la cartea Penticostar care se folosește în mod deosebit în cultul ortodox în perioada dintre Paște și Rusalii (50 de zile).

Această perioadă se distinge din punct de vedere spiritual prin luminozitate, prin frumusețe și prin bucurie a întregii creații, ceea ce se exprimă prin **rânduile cultice cu totul specifice** ce se săvârșesc în Biserică. Totul pare învăluit în alb, totul este lumină, totul exprimă bucuria de a fi împreună cu Hristos în Biserica Sa. Și bisericile se înveșmântează în alb și veșmintele preoților.

De aceea, în această perioadă a Penticostarului se cântă în toate împrejurările, „**Hristos a înviat**” și cântări de bucurie: „**Veniți să ne luminăm popoare! Veniți să ne bucurăm de Învierea lui Hristos!**”.

În tot acest timp, creștinii se salută cu urarea „**Hristos a înviat!**” (și de la Înălțare, „Hristos S-a înălțat!”), urmată de răspunsul „**Adevărat a înviat!**”, respectiv „**Adevărat S-a înălțat!**”.

Învierea lui Hristos - începutul vieții veșnice

(continuare din pagina 1)

După ce are loc recunoașterea lui Hristos, primește misiunea să meargă și să vestească ucenicilor: „**Mergi la frații Mei și le spune: Mă voi sui la Tatăl Meu și Tatăl vostru**”.

Deși trupul lui Hristos fusese preamărit, Hristos acceptă, în răstimpul celor 40 de zile, să

se adapteze dimensiunilor actuale ale universului uman. Acest „trup al slavei”, după expresia paulină, nu mai este dependent nici de spațiu, nici de timp, căci nu mai face parte din lumea căzută. **Arătările sunt un pogorământ față de slăbiciunea omenească.** Domnul se face accesibil simțurilor: poate fi văzut, auzit și chiar pipăit. Hristos cel înviat este tot atât de real ca și Cel dinainte de Pătimire, dar

se află la alt nivel existențial, deoarece Trupul Său nu mai este supus morții, în El strălucește Duhul. Deși trupul a fost îndumnezeit, ca și natura Sa omenească, firile (n. cea *omenească și cea divină*) vor continua să rămână neschimbate și de sine stătătoare pentru veșnicie.

Învierea lui Hristos nu este o simplă revenire la viața pământească, ci începutul altei vieți: viața veșnică, în care trupul omenesc nu mai este supus stricăciunii. De aceea, Biserica Ortodoxă cântă în ziua de Paști: „**Prăznuim astăzi omorârea morții și începutul unei alte vieți, vesnice**”.

Sursa: *crestinortodox.ro*